

природния имъ умъ, отчасти на гръцката надменность къмъ чужденцитѣ. И поразява го, какъ нѣкои българчета взимали толкова присърдце възгледи и поощрения на четенитѣ писатели, щото ги прилагали и къмъ себе си, подобрявайки характера си. „Азъ, пише Селимински въ 1843 г., се старая да задържа незаразени (отъ елиномания) младежитѣ, които се учатъ тукъ. Уякчавамъ тѣхния патриотизъмъ и имъ внушавамъ, че образованието е по-необходимо нѣщо и отъ насжщния хлѣбъ. Патриотичното чувство дава на човѣка почетно величие, а образованието — достоинство на човѣшкия разумъ. Азъ мисля, че тѣзи младежи ще се разпрѣснатъ изъ нашето отечество, въ което ще станатъ членове на обществото, може-би много значителни. Тѣхното съгласие ще бжде причина за много блага за народа ни. Азъ не преставамъ да жертвувамъ и време и пари, за да ги насърдчавамъ. Увѣрявамъ Ви, работата върви успѣшно. Нашитѣ младежи вече съзнаватъ своитѣ свещени длѣжности. Дано младежъта разбере, че отъ нейнитѣ рѣце се очаква свободата на нашето отечество, а не отъ другито“. И другъ пжтъ, пакъ въ 1843 г., и пакъ въ писмо до Золотовича: „Азъ подействувахъ, щото всички наши сънародници да се запознаятъ помежду си, нѣкои отъ които не знаеха, че сж отъ български произходъ, а пкъ други криеха това. Сега съ радостъ слушамъ изъ Атина тѣзи гласове, на които слухътъ ми е навикналъ отъ детинство, а умътъ ми ги разбира“. А на Гавриилъ Кръстовича, току-що завърналъ се отъ специализация по правото въ Парижъ, комуто пожелава да стане „най-полезенъ членъ на нашия народъ“, Селимински заявява на 8 мартъ 1844: „Моята радостъ е неизрима, като виждамъ, че нашата младежъ дойде въ съзнание, разбра своето предназначение и се старае да се покаже единъ день достоенъ членъ на славянското семейство. Дано и азъ да бжда тѣй младъ, за да се боря заедно съ младежъта за срѣдствата, съ които ще се изправи нашиятъ народъ и ще заеме почетно мѣсто. Азъ съмъ напълно увѣренъ, че нашиятъ народъ не ще остане за дълго време въ това нещастно положение“.

Като поздравява все тогава и К. Фотинова за неговия книжовенъ починъ (сп. Любословие) и като предлага да се отвори, въ свръзка съ това, славянска печатница въ Гърция, гдето има свобода на печата, Селимински отбелязва патрио-